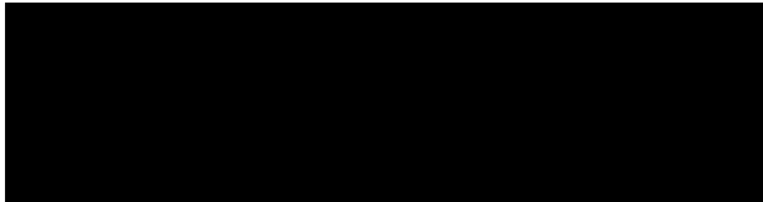

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr. 5211

Dosar nr. 5837/2/2018

Ședința publică de la 2 noiembrie 2021

S-a luat în examinare recursul formulat de *reclamanta Federația Română de Tenis* împotriva Sentinței nr. 5138 din 7 decembrie 2018 pronunțate de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile pe fondul recursului au avut loc în ședința publică din 20 octombrie 2021, fiind consemnate în Încheierea de ședință de la acea dată (care face parte integrantă din prezenta hotărâre), când Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru astăzi, 2 noiembrie 2021.

ÎNALTA CURTE,

Deliberând asupra prezentei cauze, din examinarea actelor dosarului, constată următoarele:

I. Procedura în fața primei instanțe

1. Cadrul procesual

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, sub nr. 5837/2/2018, reclamanta Federația Română de Tenis a chemat în judecată pârâtul Ministerul Tineretului și Sportului, a solicitat anularea actului administrativ reprezentat de decizia pârâtei de a suspenda finanțarea Federației Române de Tenis pentru anul 2017, comunicată prin Notificarea nr. 15457/29.11.2017, înregistrată la FRT sub nr. 1181/04.12.2017, precum și a tuturor actelor subsecvente sau conexe care se fundamentează pe aceasta; obligarea MTS la plata cheltuielilor de judecată generate de prezentul litigiu.

2. Hotărârea instanței de fond

Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr. 5138 din 7 decembrie 2018, a respins cererea formulată de reclamanta Federația Română de Tenis în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Tineretului și Sportului, ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că nu este întemeiat motivul de nelegalitate privind nemotivarea actului contestat, câtă vreme notificarea

cuprinde suficiente temeieri de fapt și de drept care să permită verificarea legalității acesteia și contestarea sa, conținând și referirea expresă la alte înscrisuri (Raportul nr. 5268/7.11.2017). Împrejurarea necomunicării raportului, invocată prin cererea de chemare în judecată, nu a fost de natură să-i producă reclamantei vreo vătămare.

Referitor la celelalte motive de nelegalitate, curtea de apel a reținut că pârâtul a constatat prin actul atacat adoptarea de hotărâri în cadrul Adunării Generale a Federației Române de Tenis cu votul altor persoane decât membrii cu drept de vot prevăzuți în actul constitutiv, astfel cum aceștia sunt înregistrați în Registrul Special al Federațiilor ținut de Tribunalul București.

Astfel, hotărârile Adunării Generale ale Federației Române de Tenis din data de 2.11.2017 au fost luate cu nerespectarea cvorumului statutar al membrilor cu drept de vot prevăzuți în actul constitutiv.

A reținut instanța că, în conformitate cu art. 95 din Legea nr. 69/2000, dispozițiile acestei legi se completează cu ale OG nr. 26/2000, care dispun la art.6 alin.(2) lit.a că actul constitutiv cuprinde, sub sancțiunea nulității absolute, „datele de identificare a membrilor asociați: numele sau denumirea și, după caz, domiciliul sau sediul acestora”, iar în conformitate cu art. 21 alin. (1) adunarea generală este organul de conducere alcătuit din totalitatea asociaților.

A apreciat judecătorul fondului că atât timp cât, potrivit legii, actul constitutiv conține numele sau denumirea membrilor asociați, iar potrivit art.21 alin.(1) din OG nr.26/2000, adunarea generală este alcătuită din asociați, o persoană care nu este asociat menționat în actul constitutiv nu își poate exercita legal dreptul de vot în cadrul adunării generale.

A reținut că, potrivit art.35 alin.(2) din OG nr.26/2000, „federațiile dobândesc personalitate juridică proprie și funcționează în condițiile prevăzute de prezenta ordonanță pentru asociațiile fără scop patrimonial, condiții care li se aplică în mod corespunzător, (...)”, iar conform art.33 alin.(1) din ordonanță, „modificarea actului constitutiv sau a statutului asociației se face prin înscrierea modificării în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa judecătoriei în a cărei circumscripție își are sediul asociația (...)”.

Or, reclamanta nu a susținut și dovedit că, la data emiterii actului contestat, persoanele la care se face referire în cuprinsul acestuia ar fi fost menționate în actul constitutiv înscris în Registrul asociațiilor și fundațiilor.

Reclamanta a susținut că statutul unei federații sportive are natura unei convenții multipartite și că decizia de a afilia/dezafilia un membru în cadrul structurii asociative este rezultatul exprimării consimțământului părților contractului.

În speță, prin convenția de finanțare, reclamanta și-a asumat îndeplinirea mai multor obligații, printre care respectarea actelor normative cu incidență în domeniul său de activitate, conform art. 3.22 din contract.

Prin aceeași convenție, reclamanta și-a asumat obligația respectării statutului său și a actului constitutiv, fiind necesar a se corobora această clauză

contractuală cu obligația respectării actelor normative cu incidență în domeniul de activitate al beneficiarului finanțării, reclamanta din prezenta cauză.

După cum s-a menționat anterior, astfel de acte normative sunt O.G. nr. 26/2000 și Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, la care se face referire în cuprinsul Statutului Federației Române de Tenis și în baza cărora acesta a fost aprobat.

Pentru neîndeplinirea obligației menționate la art. 3.22, părțile au prevăzut, prin contractul de finanțare, sancțiunea sistării virării sumelor aprobate, definitiv sau temporar, conform art. 9 alin. (2) lit. c).

Sancțiunea a fost aplicată pentru neîndeplinirea obligației sus-menționate, ca urmare a adoptării de hotărâri în cadrul adunării generale cu votul unor persoane care nu au calitatea de asociați menționați în actul constitutiv al Federației, cu încălcarea art. 6 alin. (2) lit. a) din O.G. nr. 26/2000 raportat la art. 21 alin. (1) din același act normativ.

Suspendarea temporară a finanțării, în temeiul art. 9 alin. (2) lit. c) coroborat cu art. 3.22 din contract nu s-a dispus pentru nesolicitarea avizului Ministerului Tineretului și Sportului, astfel că susținerile reclamantei sub acest aspect sunt irelevante din perspectiva legalității actului contestat.

3. Calea de atac exercitată

Împotriva acestei hotărâri a promovat *recurs* reclamanta Federația Română de Tenis, în condițiile art. 493 Cod procedură civilă.

Invocând ca temei al cererii de recurs dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 5, pct. 6 și pct. 8 din Codul de procedură civilă, prin argumentele prezentate în susținerea motivelor de nelegalitate, recurenta a făcut trimitere la prevederile art. 6 alin. (2) lit g) din O.G. nr. 26/2000.

a. incidența motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct.6 c. pr. civ. - hotărârea este dată în baza unor motive străine de investirea instanței

Prin cererea de chemare în judecată, federația a invocat împrejurarea nemotivării actului administrativ atacat

Unicul motiv care a stat la baza măsurii de suspendare a finanțării, l-a reprezentat așa-zisa încălcare a Actului Constitutiv al Federației de Tenis, fără a se detalia (i) în ce a constatat această încălcare, (ii) care este articolul din actul constitutiv ce ar fi fost încălcat, respectiv (iii) ce acțiune a federației a nesocotit respectivul articol.

Or, prima instanță a suplinit în mod nelegal lipsa de motivare a actului administrativ, raportându-se la temeiurile invocate într-un act distinct și necunoscut federației la data introducerii acțiunii • un anume Raportul al MTS purtând nr. 5268/7.11.2017: "în cauză, este îndeplinită cerința motivării actului administrativ atacat și prin referirea expresă ta alte înscrisuri, și anume raportul nr. 5268/7.11.2017. [...] Astfel, se menționează în cuprinsul raportului (fila 131) că hotărârile Adunării Generale ale Federației Române de Tenis din data de 2.11.2017 au fost luate cu nerespectarea cvorumului statutar al membrilor cu drept de vot prevăzuți în actul constitutiv".

Prin urmare, investită cu verificarea legalității unui act administrativ nemotivat, instanța de contencios administrativ a suplimentat motivarea acestuia cu cea a unui act distinct, pe care apoi a analizat-o pe fond.

Procedând în acest sens, prima instanță a respins un motiv de nelegalitate a actului administrativ în baza unor temeuri străine acelui act, aspect ce atrage incidența art. 488 alin. (1) pct. 6 C. pr. civ.

b. incidența motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct.5 c. pr. civ. - hotărârea este dată cu încălcarea normelor de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității

Raportându-se la acte terțe față de actul administrativ contestat, prima instanță a justificat legalitatea măsuri de suspendare a finanțării printr-o pretinsă încălcare a actului constitutiv al FRT reprezentată de "adoptarea de hotărâri în codrul adunării generate cu votul unor persoane care nu calitatea de asociați menționați în actul constitutiv al Federației, cu încălcarea art. 6 alin. (2) Ut. a) din O.G. nr. 26/2000 raportat la art. 21 alin. (1) din același act normativ".

În primul rând, această analiză depășește sfera de investire a instanței, care s-a antepunat practic asupra legalității hotărârii AGA din 2.11.2017 fără a fi investită cu o acțiune în anulare întemeiată pe art. 23 alin. (2) al O.G. nr. 26/2000.

Or, potrivit art. 124 alin. (1) C. pr. civ., „Instanța competentă să judece cererea principală se va pronunța și asupra apărărilor și excepțiilor, în afara celor care constituie chestiuni prejudiciale și care, potrivit legii, sunt de competența exclusivă a altei instanțe.”

c. incidența motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct.8 c. pr. civ. - hotărârea este dată cu aplicarea greșită a normelor de drept material incidente

Chiar trecând peste faptul că prima instanță s-a pronunțat asupra unei chestiuni prejudiciale care cădea în competența exclusivă a altei instanțe, raționamentul său este emis cu aplicarea greșită a normelor de drept material incidente.

În esență, raționamentul primei instanțe este acela potrivit căruia doar membrii FRT menționați în actul constitutiv ar putea avea drept de vot în Adunările Generale ale respectivei structuri asociative.

Această susținere este lipsită de temei legal, fiind bazată pe o confuzie între membrii fondatori ai FRT și membrii ulterior afiliați. Astfel, este evident faptul că numărul de membri al unei federații sportive, precum cel al oricărei asociații/fundații, poate să se amplifice odată cu timpul, pe măsura aderării altor entități la respectiva structură federativă. În cazul federațiilor sportive, această posibilitate este, de altfel, reglementată expres prin dispozițiile art. 25 alin. (3) lit. i) al Regulamentului de punere în aplicare a dispozițiilor Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000: „Statutul va cuprinde cel puțin următoarele elemente: [...] i) membrii federației sportive naționale; drepturi și obligații; modul de dobândire și de pierdere a calității de membru.”

Statutul FRT permite afilierea și altor membri în afară de cei fondatori, înscriși inițial în Registrul Federațiilor.

Așa fiind, diferența dintre numărul de membri inițiali ai FRT și numărul de membri care au votat în Adunarea Generală din 2017 este dată de numărul de membri înscriși de la momentul înființării și până la momentul convocării respectivei adunări.

Nu este fondată deci susținerea privind modificarea actului constitutiv prin menționarea membrilor afiliați.

Prima instanță a aplicat în mod greșit art. 6 alin. (2) tit. a) al O.G. nr. 26/2006, omițând faptul că acest text legal se referă doar la menționarea în actul constitutiv a membrilor inițiali ai structurii asociative. Aceasta nu implică că acești componenți vor fi singurii membri cu drept de vot din cadrul unei asociații sau federații.

La data constituirii federației, în conformitate cu art. 6 alin. (1) din OG nr. 26/2000, asociații fondatori își dau acordul în privința înființării federației prin intermediul Actului Constitutiv al Federației, în conținutul căruia, printre altele, se vor insera și datele acestora.

Așadar, la data înființării unei federații, instrumentul prin care asociații își exprimă voința în sensul înregistrării și acordării personalității juridice unei federații, este actul constitutiv, în lipsa existenței unei Adunări Generale a Asociațiilor care să adopte o hotărâre în acest sens.

Ulterior înființării federației, afilierea/dezafilierea sau retragerea unor membrii afiliați, se va realiza în conformitate cu procedura stabilită de Statut, în baza voinței asociațiilor, concretizată printr-o hotărâre a Adunării Generale a Asociațiilor, nefiind necesară schimbarea actului constitutiv inițial.

Prin urmare:

i. Art. 6 alin. (2) lit. a) din O.G. nr. 26/2000 se referă la asociații ca fiind membrii inițiali, cei consemnați în actul constitutiv, întrucât - în mod evident - doar aceștia pot compune structura asociativă la data înființării.

ii. Art. 21 alin. (1) al O.G. nr. 26/2006 se referă la toți membrii asociați de la un anumit moment din viața structurii asociative, indiferent că sunt membri fondatori (deci menționați în actul constitutiv) sau nefondatori (deci cu drept de vot dobândit prin hotărârea AGA de afiliere).

Contrar credinței primei instanțe, după cum o arată și practica judiciară citată, numărul de asociați al unei structuri reglementate de O.G. nr. 26/2000 variază în timp și nu este nicidecum limitat la primii membri ai acesteia, anume cei înscriși în actul constitutiv.

II. Procedura în fața instanței de recurs

În faza recursului s-a derulat procedura de regularizare a cererii de recurs și de comunicare a actelor de procedură între părți, prin intermediul grefei instanței, în conformitate cu dispozițiile art. 486, art. 490 *Cod procedură civilă*.

Prin rezoluția din 21 august 2021, a completului investit aleatoriu cu soluționarea dosarului, a fost fixat termen pentru judecata recursului, în data de

20 octombrie 2021, cu citarea părților, în condițiile art. 494 -495 *Cod procedură civilă*, dată când a avut loc judecata, în ședință publică.

Intimatul-pârât Ministerul Tineretului și Sportului a formulat *întâmpinare*, solicitând respingerea recursului ca nefondat.

Cu privire la motivul de recurs întemeiat pe art.488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă, a susținut că este nefondat, întrucât hotărârea instanței de fond nu cuprinde motive străine de natura cauzei.

În ceea ce privește incidența motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, a arătat că hotărârea instanței de fond a fost dată cu respectarea normelor de procedură, inclusiv a art. 124 alin. (1) Cod.

Referitor la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, a susținut că hotărârea de la fond este dată cu aplicarea corectă a normelor de drept material incidente.

Astfel, raportat la dispozițiile art. 6 alin. 2 lit. g din O.G. 26/2000, componența nominală a organelor de conducere, administrare și control este o mențiune obligatorie a actului constitutiv, prevăzută sub sancțiunea nulității absolute.

Potrivit dispozițiilor art. 16 pct. 1 din Statutul Federației Române de Tenis, „Adunarea Generală a FRT este competentă să ratifice afilierea (admiterea) definitivă a membrilor”.

Dar, conform dispozițiilor art. 8 alin. (1) din O.M.J. 954/2000, modificările aduse actului constitutiv și/sau statutului produc efecte de la data înscrierii lor în registrul special, respectiv în Registrul Special al Federațiilor aflat la Tribunalul București, după ce instanța a luat act de modificarea adusă componenței federației.

Modificarea componenței federației trebuia deci să se realizeze potrivit dispozițiilor art. 35 alin. (2) raportat la art. 33, art. 6 și art. 8-12 din O.G. nr. 26/2000 - prevederi legale care nu au fost respectate - în Registrul Special al Federațiilor aflat la Tribunalul București nefiind evidențiate alte structuri sportive, în calitate de membri componenți ai Federației Române de Tenis, în afară de cei 53 de membri fondatori ai Federației, așa cum de altfel s-a reținut *cu putere de lucru judecat* în cuprinsul sentinței civile nr. 730/17.05.2017, pronunțată de Tribunalul București — Secția a IV-a Civilă în dosarul nr. 25257/3/2016, rămasă definitivă prin decizia civilă nr. 367A/27.03.2018, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a IV-a Civilă în dosarul nr. 25257/3/2016. A invocat, în acest context, și decizia 18A/11.01.2017 pronunțată în dosar nr.24929/3/2016 și decizia nr.1408A/17.12.2018 pronunțată în dosar nr.45584/3/2017 de Curtea de Apel București – Secția a III-a Civilă.

La data de 1 noiembrie 2021, recurenta-reclamantă a depus *concluzii scrise*, prin care a reiterat principalele susțineri din recurs și acțiunea introductivă.

În faza procesuală a recursului nu au fost administrate *probe noi*.

III. Considerentele și soluția instanței de recurs

Examinând hotărârea atacată prin prisma motivelor de casare invocate, pe baza probelor administrate și a dispozițiilor legale aplicabile, Înalta Curte constată că recursul este fondat pentru argumentele ce vor fi prezentate în continuare.

Reclamanta a supus controlului de legalitate al instanței de contencios administrativ actul administrativ reprezentat de decizia pârâtei de a suspenda finanțarea Federației Române de Tenis pentru anul 2017, comunicată prin Notificarea nr. 15457/29.11.2017 (înregistrată la FRT sub nr. 1181/04.12.2017).

Acțiunea sa a fost respinsă, prima instanță apreciind ca fiind temeinic și legal actul administrativ contestat, această sentință a instanței de fond fiind recurată de reclamanta Federația Română de Tenis.

III.1. Argumente de fapt și de drept relevante

Înalta Curte apreciază, referitor la invocarea motivului de casare prevăzut de art.488 alin.1 pct.6 din Codul de procedură civilă, că acest motiv de casare nu este incident în cauză, față de aspectele dezvoltate de recurentă.

Astfel, dispozițiile legale menționate, raportate la cele ale art.425 alin.1 lit.b din Codul de procedură civilă, impun cerința ca hotărârea să cuprindă motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția și cele pentru care s-au admis și, respectiv, s-au înlăturat *cererile* părților.

Totodată, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene pentru Drepturile Omului, un proces civil finalizat prin hotărârea care dezleagă fondul, cu garanțiile date de art. 6.1 din Convenția Europeană privind Drepturile Omului include, printre altele, dreptul părților de a fi în mod real "ascultate" de către instanța sesizată. Aceasta implică mai ales în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv, real și consistent al mijloacelor, argumentelor și elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța în determinarea situației de fapt (hotărârea din 28.04.2005 din *Cauza Albina împotriva României*, hotărârea din 15.03.2007 din *Cauza Gheorghe împotriva României*).

Tot în jurisprudența sa privind încălcările aduse art.6 par.1 din Convenție, Curtea a statuat că, în general, instanțelor naționale nu le incumbă o obligație de a furniza în motivările hotărârilor lor răspunsuri detaliate pentru fiecare argument ridicat de către părțile implicate în litigii (hotărârea din *Cauza Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos*, hotărârea din *Cauza Perez împotriva Franței*).

Or, Înalta Curte constată că sentința recurată cuprinde argumentele pe care s-a întemeiat soluția de respingere a cererii de chemare în judecată cu care a fost investită curtea de apel, chiar dacă acestea sunt în parte similare cu susținerile părții adverse sau o nemulțumesc pe recurentă, nefiind identificate nici „motive contradictorii ori *numai* motive străine de natura cauzei” pentru a se putea reține incidența motivului de casare invocat.

De altfel, recurenta a indicat drept motiv subsumat acestui caz de casare faptul că instanța de fond a suplinit lipsa de motivare a actului administrativ contestat, ceea ce, pe de o parte, se circumscrie motivului de casare reglementat de art.488 alin.1 pct.8 din Codul de procedură civilă, fiind vorba de invocarea

unei încălcări a legii, iar pe de altă parte, un astfel de motiv nu poate fi reținut ca fondat, întrucât motivarea completă a instanței de fond pe acest aspect există în considerentele sentinței și este în acord cu jurisprudența constantă a instanțelor de contencios administrativ (inclusiv a secției specializate a instanței supreme).

În acest context, este de observat și că judecătorul fondului a analizat cauza și sub toate celelalte aspecte relevante, iar neînsușirea de către instanța de judecată a argumentelor unei părți nu echivalează cu o motivare contradictorie, nici cu una străină de natura cauzei.

Cât privește motivul de casare reglementat de *art. 488 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă* ("hotărârea a fost dată cu încălcarea regulilor de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității"), Înalta Curte constată că recurenta a invocat formal încălcarea art. 124 alin. 1 din Codul de procedură civilă, însă nu se confirmă o astfel de încălcare de natură a atrage casarea hotărârii recurate.

Astfel, instanța de fond nu a depășit limitele investiției și nu a încălcat competența exclusivă a altei instanțe, în examinarea legalității notificării contestate procedând conform prevederilor art. 18 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, potrivit căreia „(2) Instanța este competentă să se pronunțe, în afara situațiilor prevăzute la art. 1 alin. (6), și asupra legalității *operațiunilor administrative* care au stat la baza emiterii actului supus judecării.”

Instanța de fond a avut în vedere operațiunile administrative pe care le considera necesare și a căror omisiune determină, în opinia sa, legalitatea măsurii dispuse de autoritatea intimată, iar nu constatarea nelegalității hotărârii AGA.

De altfel, sentința primei instanțe nu împiedică persoanele interesate să atace hotărârea AGA la instanța competentă, în condițiile legii.

Prin urmare, se reține că nici acest motiv de recurs nu are incidență în cauză.

Referitor la motivul de casare prevăzut de *art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă* ("hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material"), se constată că acesta a fost invocat prin raportare în principal la dispoziții ale OG nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, precum și la prevederile Contractului de finanțare și ale Actului constitutiv al Federației.

Înalta Curte reamintește, cu prioritate, că recursul este o cale extraordinară de atac, prin care se urmărește, așa cum se precizează în art. 483 alin. (3) din Codul de procedură civilă, să se supună instanței competente examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.

Din probatoriul administrat în fața instanței de fond a rezultat că, între intimatul Ministerul Tineretului și Sportului și recurenta Federația Română de Tenis s-a încheiat Contractul privind finanțarea programelor „Promovarea sportului de performanță” și/sau „Întreținerea, funcționarea și dezvoltarea bazei materiale sportive” nr. 4111/30.03.2017.

Ulterior, în temeiul art. 9 alin. (3) din Contract, prin Notificarea nr. 15457/29.11.2017, intimatul Ministerul Tineretului și Sportului a adus la cunoștință recurentei Federația Română de Tenis suspendarea temporară a finanțării pe anul în curs (2017), în temeiul art. 9 alin. (2) lit. c) coroborat cu art.

3.22 din contract, „motivată de faptul că hotărârile Adunării Generale din data de 2.11.2017 au fost luate cu încălcarea Actului Constitutiv al Federației Române de Tenis, constatate prin raportul nr. 5268/07.11.2017”.

În cuprinsul notificării contestate se arată că hotărârile Adunării Generale ale Federației Române de Tenis pot fi luate doar de către membrii cu drept de vot prevăzuți în Actul Constitutiv, astfel cum aceștia sunt înregistrați în Registrul Special al Federațiilor ținut de Tribunalul București, argumentația fiind însușită de judecătorul fondului.

Înalta Curte constată că instanța de fond a considerat legal actul administrativ contestat, reținând prevederile art. 9 alin. (2) lit. c) din Contractul privind finanțarea programelor „Promovarea sportului de performanță” și/sau „Întreținerea, funcționarea și dezvoltarea bazei materiale sportive” nr. 4111/30.03.2017, în conformitate cu care neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a obligațiilor federației prevăzute la art. 3 se sancționează, după caz, cu sistarea virării sumelor aprobate, definitiv sau temporar, în cazul nerespectării obligațiilor prevăzute la art. 3.22 (articol potrivit căruia Federația are obligația să respecte prevederile statutului, actului constitutiv și regulamentelor proprii, precum și ale actelor normative cu incidență în domeniul de activitate al federației, cum sunt Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000 și O.G. nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații).

În mod eronat judecătorul fondului a considerat însă, în acest context, ca fiind decisivă împrejurarea că o parte dintre membrii asociației care au participat la Adunarea Generală și au adoptat hotărârea în discuție nu figurează menționați în Actul constitutiv al Federației și nu sunt înscriși ca atare în Registrul special al federațiilor ținut de Tribunalul București.

Deși a reținut corect că, potrivit OG nr.26/2000 cu privire la asociații și fundații, actul constitutiv al federației nu conține condiționări referitoare la dreptul de participare, dreptul de vot, cerințele de cvorum sau procedura de adoptare a hotărârilor în adunările generale, și a făcut referire expresă la prevederile art.95 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000 și la art.6 alin.2 lit.a din OG nr.26/2000, instanța de fond a făcut o greșită interpretare a acestora, considerând fără temei că textul legal se referă la orice membri asociații (inițiali sau ulterior afiliați) și nu doar la asociații care au fondat federația.

Înalta Curte nu împărtășește aceste considerente reținute în sentința primei instanțe.

Astfel, este de necontestat faptul că, din economia dispozițiilor OG nr.26/2000, rezultă că în actele constitutive ale asociațiilor, fundațiilor și federațiilor sunt cuprinse mențiuni obligatorii referitoare la datele de identificare a membrilor asociații, fondatorilor, respectiv a membrilor *inițiali*, care își exprimă acordul de voință pentru înființarea asociației, fundației sau federației.

Nimic nu-i împiedică pe acești membri inițial să prevadă în cuprinsul actului constitutiv interdicția de afiliere de noi asociații/membri sau, dimpotrivă, posibilitatea afilierii ulterioare.

În speță, această din urmă posibilitate a fost prevăzută în actul constitutiv al recurenței reclamante, care face referire expresă la afilierea de noi membri în baza voinței asociațiilor, materializată printr-o hotărâre a Adunării Generale a acestora, iar nu prin modificarea actului constitutiv.

Astfel, dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Statutul Federației Române de Tenis stipulează că: (1) Adunarea Generală a FRT este competentă să ratifice afilierea (admiterea) definitivă a membrilor. (2) Comitetul Director poate hotărî afilierea (admiterea) cu titlu provizoriu a unui membru, această hotărâre urmând să fie supusă ratificării primei Adunări Generale a FRT, care va decide afilierea (admiterea) definitivă, dată de la care respectivul membru are drept de vot”.

Prin urmare, Înalta Curte reține că în realitate, art.6 din OG nr.26/2000 se referă în mod evident la asociații sau membrii inițiali, adică la aceia din care s-a format entitatea juridică la data înființării acesteia, în timp ce art.21 alin.1 din Ordonanță trebuie interpretat ca referindu-se la toți membrii/asociații din structura Asociației de la un moment dat (inclusiv ulterior înființării), indiferent că sunt membri fondatori menționați în actul constitutiv sau membri afiliați ulterior care beneficiază, la rândul lor, de drept de vot.

Totodată, câtă vreme numărul de asociați poate varia în timp prin afiliere, dezafiliere sau retragere potrivit actului constitutiv, interpretarea dată de prima instanță ar fi de natură să lipsească de conținut și de eficiență juridică toate dispozițiile statutare referitoare la aceste împrejurări.

De altfel, motivarea primei instanțe contrazice și jurisprudența secției de contencios administrativ a instanței supreme, în care - în analizarea legalității actelor administrative emise în materie de finanțare a federațiilor sportive de către Ministerul Tineretului și Sportului - s-a statuat în mod repetat că afilierea de noi membri *nu* reprezintă o modificare a prevederilor actului constitutiv.

În concluzie, Înalta Curte constată că prima instanță a făcut o greșită aplicare a prevederilor legale la situația de fapt ce rezulta din probatoriul administrat, motiv pentru care se impune casarea sentinței recurate și, în rejudecare, admiterea acțiunii reclamantei, cu consecința anulării notificării nelegal emise de intimatul pârât Ministerul Tineretului și Sportului.

III.2. Soluția instanței de recurs

În baza dispozițiilor art.20 din Legea nr.554/2004 coroborate cu art.496 alin.1 raportat la art.488 alin.1 pct.5, 6 și 8 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte va admite recursul formulat de reclamanta Federația Română de Tenis, va casa în tot sentința atacată și, rejudecând, va admite acțiunea reclamantei și va anula Notificarea nr.15457 din 29 noiembrie 2017 emisă de pârâtul Ministerul Tineretului și Sportului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Admite recursul formulat de reclamanta Federația Română de Tenis împotriva Sentinței nr. 5138 din 7 decembrie 2018 pronunțate de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată.

Admite acțiunea formulată de reclamanta Federația Română de Tenis.

Anulează Notificarea nr.15457 din 29 noiembrie 2017 emisă de pârâtul Ministerul Tineretului și Sportului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 2 noiembrie 2021.

